

DAGNINGEN

"Tacken Gud i alla livets
Förhållanden."—I Tess. 5:18

FÖRKUNNARE AV KRISTI NÄRVARO

DUBBELNUMMER

November 1955 December

Kristet liv och kristen lära

ETT FOLK AVSKILJER SIG FRÅN VÄRLDEN.

Guds trogna folk, dessa som är kallade att följa i Jesu fotspår, är förmanade i Skriften att upprätthålla avskildhet från världen och världsanden.

Job. 15: 19 "Voren I av världen, så älskade ju världen, vad henne tillhörde; men eftersom I icke ären av världen, utan av mig haven I blivit utvalda och tagna ut ur världen, därför batar världen eder".

Därför att vi inte är av världen, ehuru väl vi dock bor här i världen, finner vi oss själva såsom kristna i en ovänlig omgivning.

Det är genom inflytandet av tron på Guds ord och vår ödmjuka och obetingade lydnad, som avskildheten från världen är vunnen och hållen vid makt. Det var för denna som Jesus bad sin översteprästerliga förbön i "övre salen" natten innan han korsfästes:

Job. 17: 17 "Helga dem i Sanningen; ditt ord är sanning".

Att leva avskild från världen är blott *en* sida av den kristna helgelsen. Ett helt helgat liv innefattar troget invigande åt Herren som hans medarbetare i förverkligandet av hans stora frälsningsplan.

1 Kor. 3: 9 "Ty vi äro Guds medarbetare; I ären ett Guds åkerfält, en Guds byggnad".

2 Kor. 6: 1 "Men såsom medarbetare förmana vi eder ock att icke så mottaga Guds nåd, att det bliver utan frukt".

Såsom Herrens medarbetare talar Paulus om hur vi fått "försoningens ämbete" och förmanar oss att vidmakthålla trogen kontroll över våra liv "på det att vårt ämbete icke må bliva smädat" (2 Kor. 5: 18; 6: 3). I denna syn på helgelsen talar Paulus om trohet i efterföljelsen och

2 Kor. 6: 4—10 "i mycken ståndaktighet, under bedrövelse och nöd och ångest, under bugg och slag, under fångenskap och upprorslarm, under mödor, vakor och svält, i renhet, i kunskap, i tålmod och godhet, i helig ande, i oskrymtad kärlek, med sanning i vårt tal, med kraft från Gud, med rättfärdighetens vapen både i högra handen och i vänstra, under ära och smälek, under ont rykte och gott rykte, såsom villolärare, då vi dock äro sannfärdiga, såsom okända, fastän vi äro väl kända, såsom döende, men se, vi leva, såsom tuktade, men likväl icke till döds, såsom bedrövade, men dock alltid glada, såsom fattiga, medan vi dock göra många rika, såsom utblottade på allt, men likväl ägande allt".

Med början på vers 14 i samma kapitel betonar Paulus betydelsen av ett helgat liv med utgångspunkt från avskildheten från världen och dess institutioner och förmanar oss till att börja med att icke gå "i ok tillsammans med dem som icke tro".

2 Kor. 6: 14 "Det bleve omaka par. Vad har väl rättfärdighet att skaffa med orättfärdighet, eller vilken gemenskap har ljus med mörker?"

I fortsättningen framställer han andra frågor, på vilka svaren är så uppenbara, att han överlämnar åt läraren att själv ge dem.

2 Kor. 6: 15—16 "Huru förlika sig Kristus och Beliar, eller vad delaktighet har den som tror med den som icke tror? Eller huru låter ett Guds tempel förena sig med avgudar? Vi äro ju ett den levande Gudens tempel, ty Gud har sagt: 'Jag skall bo i dem och vandra ibland dem; jag skall vara deras Gud, och de skola vara mitt folk'."

Efter att på så sätt ha framställt betydelsen av att en troende fullständigt tar avstånd från varje samband med både den otroende och den religiösa världen innevarande tid, fortsätter Paulus med att framhålla den kristnes eget handlingsliv:

2 Kor. 6: 17—18 "Alltså: 'Gån ut ifrån dem och skiljen eder ifrån dem, säger Herren; kommen icke vid det orent är. Då skall jag taga emot eder och vara en Fader för eder; och I skolen vara mina söner och döttrar, säger Herren, den Allsmäktige'."

JUDARNA OCH HEDNINGARNA

I de flesta församlingar i den äldsta kyrkan fanns det en blandning av judiska och hedniska troende. Så var förhållandet i Korint, även om Paulus i sin förmaning till avskildhet särskilt talar om deras religiösa bakgrund, som kommit till församlingen från hedningarna.

2 Kor. 6: 15 "Huru förlika sig Kristus och Beliar, eller vad delaktighet har den som tror med den som icke tror?"

Men även av judiska troende väntade man att de skulle avskilja sig från sitt föregående religiösa sammanhang.

Kol. 2: 20—22 "Om I nu haven dött med Kristus och så blivit frigjorda ifrån världens 'makter', varför låten I då allabanda stadgar läggas på eder, likasom levden I ännu i världen; 'Det skall du icke taga i', 'Det skall du icke smaka', 'Det skall du icke komma vid', och detta när det gäller ting som alla äro bestämda till att gå under genom förbrukning — allt till åtlydnad av människobud och människoläror?"

Gud handlade på samma sätt med det symboliska Israel i det att han befallde sitt folk att hålla sig avskilt från landets folk och deras gudsdyrkan. Men när israeliterna själva upptog dyrkan av hedniska gudar, som de så ofta gjorde, blev hjälpen att förstöra altarena och de falska gudarnas "lunder" och omvända sig till Jahwe. På så sätt förblev Israel — åtminstone till en viss grad — ett avskilt folk, tills deras Messias kom.

Men som vi har sett, så har det i denna tidsålder alltid gällt för den troende inte att förstöra eller ens försöka att förstöra de altaren, vid vilka han tidigare tillbett, utan att lämna dem bakom sig på samma

gång som han gick in på den smala vägen för att följa Mästaren. Denna följd av omvändelsen var självklar i den första kyrkan. Judiska troende hade att lämna sina synagogor och sina tidigare gudstjänstformer, och av de hedniska troende väntade man att de skulle överge sina tempel, sina gudabilder och sina traditionella gudstjänstformer.

Av de icke-religiösa, som mottog Kristus, väntade man, att de skulle "gå ut ur" eller lämna sina föregående otroende sammanhang. Alla dessa troende var "uttagna ur" världen och de hade att övervinna världen genom att förbli avskilda från den och vandra på rättfärdighetens och kärlekens väg i stället för på själviskhetens och syndens väg.

I sin förmaning beträffande avskildhet från världen och världsliga institutioner av alla slag — religiösa och icke-religiösa — citerar Paulus

Jes. 52: 11 "Bort, bort, dragen ut därifrån, kommen icke vid det orent är; dragen ut ifrån henne, renen eder, I som bären HERRENS kär!"

Denna uppmaning tycks särskilt i profetisk mening ha riktats till Guds symboliska folk vid tiden för den babyloniska fångenskapen. Det var en förmaning, som ingav dem mod att förbli avskilda från babylonisk dyrkan och sedvänja på det att de skulle befinnas vara "rena" när tiden för deras befrielse kom. Och befrielsen fick de inte ta i egna händer. De behövde icke

Jes. 52: 12 "draga ut med hast, icke vandra bort såsom flyktingar, ty HERREN går framför eder, och Israels Gud slutar edert låg".

Denna förmaning till avskildhet från de sammanhang, som omger Herrens folk, har i princip tillämpats genom Evangeliets hela tidsålder. Inte vid något tillfälle har det varit Herrens vilja att hans folk skulle duka under för de syndfulla inflytelserna, som omger dem. Det är blott de otrogna, som har tillåtit sig själva att "assimileras" med världen och som sålunda själva blivit en del av världen.

Liksom i Guds symboliska folk under fångenskapen i Babylon alla trogna förblev avskilda och inte blev någon del av Babylon, så blir vi — ehuru vi är i denna världen — heller inte någon del av den. Vi

kommer i håg Daniels och hans tre unga vänners exempel. De genomförde plikttroget vad som ålades dem av deras fångvaktare men de vägrade att på något som helst sätt kompromissa i fråga om sin gudsdyrkan och sin tjänst åt Gud, Israels Gud.

EN FÖRÄNDRAD SITUATION

Som vi har sett citerar Paulus Jesajas förmaning till det symboliska Israel och inger därmed judiska och hedniska troende mod att avskilja sig från sina föregående religiösa sammanhang och från världen i allmänhet. I denna särskilda undervisning tar Paulus inte upp frågan om en sådan utveckling inom kyrkan som han förutsade i vissa andra av sina brev och samtal. I 2 Tess. 2 förutser han t. ex. ett stort avfall från tron och framträdandet av "syndens människa", den store Antikrists system av falsk kristendom. Vad skulle vara Herrens folks ställningstagande mot en sådan cancer-växt i dess egen mitt?

Från en annan utgångspunkt förutsåg också Jesus denna falska utveckling inom kyrkan. Det var i liknelsen om vetet och ogräset. Matt. 13: 24—30, 36—43. I denna liknelse liknas kyrkans upprättande vid Människosonens sådd av "god säd". Denna goda säd är rikets barn. I samma liknelse omtalas hur "en ovän" sår en annan säd. Detta är en sådd av ogräs på ett vetefält, och ogräsen är "ondskans barn" inte därför att de är onda och lastbara människor utan därför att de har den store bedragaren Satan till sin utgångspunkt och emedan de i livssyn och leverne håller fast vid hans falska läror.

Att Jesus identifierar "vetet" med rikets barn är mycket betydelsefullt. För tusentals år sedan hade Gud utlovat det Messianska riket. Jesus, den store Konungen i detta rike, hade kommit. Han hade erbjudit sina efterföljande tillfälle att bli medarvingar med honom i rikets styrelse, och de var inspirerade av detta härliga hopp. Redan innan de förstod hela innebörden av hans löften, blev hoppet om riket inspirationen i deras liv. Två av dem bad honom, den ene att få sitta vid hans högra, den andre vid hans vänstra sida i detta rike.

Senare skrev Petrus och framställde de villkor på vilka "inträdet" i riket skulle förlänas "i rikligt mått" 2 Petr. 1: 4—11.

Med den helige Andes utgjutande vid pingsten lärde sig lärjungarna att rikets upprättande måste anstå till Kristi återkomst vid tidsålderns slut och att först då "våldet över världen blivit vår Herres och Hans Smordes". Upp. 11: 15.

Så blev de hopp om riket, som fötts i hjärtat hos de sant troende, deras inspiration. De var i sanning "rikets barn", men Satan började sin sådd av "ogräs", som var en förfälskning av vetet. Rent ut sagt började Satan utvecklingen av ett oäkta rike med medborgare, som inte väntade på Kristi återkomst för att då få vara med om hans rikes upprättande, utan som själva upprättade ett rike. Så framgångsrik var Satan, ogräsens såningsman, att hela den icke-hedniska världen blev kallad "kristendom", d. v. s. Kristi rike.

Jesus förklarade i sin liknelse att denna ogräs-sådd skulle äga rum "när folket sov". Detta tycks hänföra sig till den tid då apostlarna dött. I sin trosvisshet stod de emot Satans alla ansträngningar att upprätta ett oäkta rike, men sedan de "gått bakom förlåten", började han genast utföra denna sin gärning, och allt eftersom åren gick överhöljdes "åkern" fullständigt av "ogräs".

Detta var en ny situation som inte ännu inträtt, när Paulus förmådde bröderna i Korint att lämna bakom sig sina hedniska avgudar och alla sina förbindelser med en otroende värld.

Medveten om att den äldsta kyrkan följde denna och liknande förmaningar av Jesus och hans apostlar, reste en syndfull växt upp sitt otäcka huvud mitt ibland "vetet", det var en sådd och en växt av "ogräs" på "åkern", där man väntade att det skulle växa "vete". Vad skulle man nu göra?

Jesus ger själv svaret på frågan. I liknelsen trädde "tjänarna" fram, sedan det blivit uppenbart, att någon sått "ogräs" på åkern, och frågade:

Matt. 13: 28b: "Vill du alltså, att vi skola gå åstad och samla det tillbopa?"

men husbondens svar blev:

Matt. 13: 29—30: "Nej, ty då kunden I rycka upp vetet jämte ogräset, när I samlen detta tillbopa. Låten båda, slagen

växa tillsammans intill skördetiden, och när skördetiden är inne, vill jag säga till skördemännen: Samlen först tillhopa ogräset, och binden det i knippor till att brännas upp, och samlen sedan in vetet i min lada".

Detta var någonting nytt och annorlunda än Herrens handlande med det symboliska Israel. När Satan förde in hedniska dyrkare i egendomsfolket väntade man — som vi har sett — att israeliterna skulle förstöra avgudarna och hednalunderna. Men "ogräsen"*) i liknelsen drogs inte upp med roten utan tilläts växa tillsammans med "vetet" intill skördetiden. Och "skördetiden är tidens ände".

HISTORIENS LÄRDOM

Liknelsen om vetet och ogräsen är en klar profetia om aktuella händelser i Evangeliets tidsålder. "Vetet" och "ogräsen" skulle växa tillsammans. Historien visar oss sådden och utbredandet av "ogräs" till den grad att "åkern" fullständigt översållats. Hoppet om Kristi återkomst och upprättandet av det sanna riket fanns inte i deras hjärtan, som kallas och är "ogräs". De upprättade i stället sitt eget rike och i alla deras läror finns knappast en tillstymmelse av Kristi sanna läror.

Men något "vete" fortsatte att växa, churu osett och okänt av de världsliga, förfalskade "ogräsen".

1 Job. 3: 1 b "Därför känner världen oss icke, eftersom den icke har lärt känna honom".

Liksom historikerna mestadels helt bortser från Jesus, så gör de det också med Mästarens sanna efterföljare. Så hänför sig praktiskt taget allt, som registrerats i den skiftande kyrkohistorien under Evangeliets tidsålder till "ogräsen".

Det är dock påtagligt, att det genom hela tidsåldern funnits några som är "rikets barn". Så t. ex. ådagalägger Isaac Newton i sina religiösa

*) I grekiska grundtexten användes en hebraism i pluralis. I svenska bibelöversättningen av år 1917 har singularis använts. I vanliga engelska översättningen har pluralis använts i singular betydelse.

skrifter en mycket klar syn på riket och på den återställelse som det skall fullborda. Hans bemärkta ställning i historien, bortsett från hans religiösa perspektiv, och hans förmåga som författare, har gjort att hans tolkning av Skriften är känd ända in i vår tid. Men vi må förut-sätta, att det i varje tid under tidsåldern funnits andra, som — ehuru omgivna av otaliga svårigheter — gladda sig i sitt stora hopp om riket, väl medvetna om att det påviska väldet inte var Kristi rike.

Kyrkohistorikern Mosheim, *) som skrev angående motsättningarna i kyrkorna under 1700-talet, sade:

"Många andra punkter som blivit mer eller mindre debatterade i föregående århundrade uppväckte ett ivrigt intresse såsom de eviga helveteskvalen, Kristi regering på jorden under tusen år och den slutliga återställelsen av alla intelligenta varelser till ordning, fullkomning och lycka".

Denna oerhört korta utsago av den angivne historikern visar dock, att "rikets barn" fanns också under 1600- och 1700-talen, att de växte tillsammans med "ogräsen" och att de lät sitt ljus skina. Mosheim talar också i korthet om en strid under 200-talet angående tusenårsriket.

Ehuru "ogräsen" inte skulle ryckas upp från fälten förrän vid tidsålderns slut och — enligt liknelsen — "vetet" och "ogräsen" ska växa tillsammans, får vi inte dra den slutsatsen, att "vetet" skall samverka med "ogräsen" eller nära förbindas med dem i deras förvrängda utövningar och i hävdandet av deras Gudsvanärande undervisning. Genom hela tidsåldern har "vetet" varit mitt bland "ogräsen" men icke *av* dem. Alla förmaningar i Skriften att hålla sig avskild från världen är tillämpliga för "vetet" och till det bästa av deras förmåga hör att de bibehållit sitt avskilda andliga liv, medan de har fått näring av varje kunskap om Sanningen som Herren låtit dem få åtnjuta. De fasthöll vid sin ställning som "vete" inte på grund av sin omgivning utan trots den.

*) Mosheim, von, Johann Lorenz, tysk luthersk teolog, professor senast vid Göttingens universitet. Död 1755.

EN LITEN SKARA

Hela Kristi kyrka, som det behagat Fadern att ge riket åt, är allt som allt bara en liten skara. Det är rimligt att anta att den större procenten av dessa är kallade och har framträtt vid början och vid slutet av tidsåldern. Endast ett fåtal av "rikets barn" lämnas att växa tillsammans med ogräsen genom hela tidsåldern. Där finns också helt naturligt "det stora antal" som kom med genom "den stora vedermödan" och blev tjänare i riket. Men det skulle vara omöjligt för oss att identifiera dem och medlemmar i "den lilla skaran" under den tid, då alla växer "tillsammans".

Faktum att många genom hela tidsåldern — i verkligheten miljoner människor — har förföljts av ogräs-systemet, visar inte nödvändigtvis, att de förföljda alltid är "rikets barn". Förföljelserna har ofta haft andra än kristna orsaker. Det är inte möjligt för oss att fastslå vilka som genom hela tidsåldern utgjort Herrens sanna folk. Vi får i detta hänseende ta samma ställning som Paulus, vilken på tal om sådana som på hans tid gick vilse från sanningen, sade:

2 Tim. 2: 16—19 "Men undfly oandligt och tomt prat. Ty de som befatta sig med sådant komma att gå allt längre i ogudaktighet, och deras tal skall fräta omkring sig såsom ett kräft-sår. Av det slaget äro Hymeneus och Filetus; ty när dessa säga att uppståndelsen redan har skett, hava de farit vilse från sanningen, och de förvända så tron hos somliga. Dock, Guds fasta grundval förbliver bestående och har ett insegel med dessa ord: 'Herren känner de sina', och: 'Var och en som åkallar Herrens namn, han vände sig bort ifrån orättfärdighet'."

Härav är vi säkra med hänsyftning på liknelsen om "vetet" och "ogräsen", att en vete-klass fortsatt att finnas även om den nästan kvävts av "ogräsen". Och vi kan vara förvissade om att Gud uppehållit dem med tillräckligt av sanning för att hålla dem andligt levande och för att förbereda dem för deras plats i det kommande riket. Det var visserligen en provotid för dem, ty under de mörka tiderna var Bi-

beln nästan oåtkomlig. Men uppenbarligen ägde den ene här och den andre där ett exemplar eller kom i förbindelse med någon som hade Bibeln, så att de kunde få andlig näring.

UPPLYSNINGEN KOMMER

Det stora oäkta systemets regering — "syndens människa" — var begränsad till 1260 år, och dessa slutade år 1799. Vid den tiden eller strax efteråt uppkom ett antal bibelsällskap och Guds ord — inte längre "fjättrat" — började få fri spridning bland det folk, som enligt sin bekännelse var Guds, och på olika språk. Redan tidigare hade i samband med reformationen gjorts många översättningar av Bibeln, som börjat få en mycket vidsträcktare spridning och användning.

Skiftande framsteg till en klarare tolkning gjordes av olika reformatorer och grupper fram till "Andra-advent-rörelsen", vars ledare var William Miller. I denna rörelse återupplivades hoppet om Kristi andra ankomst, ehuru de som studerade på den tiden fick en mycket bristfälligt insikt i den sanna betydelsen av deras Mästares återkomst. Icke desto mindre fick de klarhet i att vad som uppgavs vara Kristi rike inte alls var det och att de som kristna hade att hoppas på Konungens återkomst.

Det var Miller-rörelsen som hjälpte till att bereda vägen för "rikets barn", att ha en från "ogräsen" avskild identitet när "skördetiden" började. Det var hoppet om Kristi återkomst, vida bekantgjort av Miller, som ledde till den uppfattningen av människonaturen, att den inte är odödlig. Detta i sin tur ledde logiskt till övergivande av en mängd falska teorier som baserats på Satans lögn: "Ingalunda skolen I dö" 1 Mos. 3: 4.

Miller själv fortsatte emellertid att tro att människan har en "odödlig själ". Många framsteg gjordes under dessa år.

Arbetet på att rena den sanna kyrkan — helighetsklassen — från föroreningarna från de mörka tiderna kulminerade — tror vi — år 1846, då en tid av 2.300 dagar fullbordats. Men reningen var inte fullbordad på ett ögonblick eller en dag eller ens ett år. Men en gräns var dock satt för reningen.

Det var inte förrän år 1874, då tiden var inne att "skördetiden" skulle börja, som ett fåtal av Herrens folk benådades att klart kunna se lärorna om den gudomliga planen och slippa de besudlande miss-tagen från de mörka tiderna. Detta ledde till en förståelse av den sanna betydelsen av Kristi återkomst, rikets syfte att återföra människosläktet till liv på jorden. Så blev vid början av "skördetiden" "rikets barn" ett folk, låt vara litet till antalet, som avskilde sig från "ogräsen" och började göra bekant det faktum att Konungen hade återkommit och att riket var nära.

"DRAGEN UT IFRÅN HENNE"

Liknelsen om "vetet" och "ogräset" uppenbarar att det vid tidsålderns slut skulle bli ett skördearbete, i vilket "vetet" skulle skiljas från "ogräsen". På detta "skiljande" riktas vår uppmärksamhet genom en annan symbolism i Uppenbarelsboken. Här representeras "rikets barn", slutligen förenade med sin Konung, av en "helig stad". Babylon där-emot är en oäkta och ohelig stad, "moder till skökorna". Upp. 17: 5.

I Uppenbarelsboken 18: 1 framställs Kristi återkomst. Man får se honom såsom en "ängel".

Upp. 18: 1 "komma ned från himmelen; han hade stor makt, och jorden upplystes av hans härlighet".

Då utropar Herren, att "det stora Babylon är fallet", och så följer inbjudan:

Upp. 18: 4 "Dragen ut ifrån henne, I mitt folk, så att I icke gören eder delaktiga i hennes synder och fån eder del av hennes plågor".

Detta är inte den kallelse, som framfördes av Paulus och andra vid tidsålderns början, att lämna bakom sig sina avgudar och sina skiftande besudlande religiösa åskådningar och vanor. "Babylon", det oäkta riket, fanns inte då. "Ogräsen" hade inte då översållat veteåkern. Den skördeinbjudan, som nu kom, ville säga, att "vetet" och "ogräsen" inte längre skulle växa tillsammans utan skiljas åt och att tiden hade kommit att bränna "ogräsen" och att följaktligen "vetets" säkerhet låg i skiljandet från "ogräsen" så att det blev ett avskilt folk.

Detta skördearbete har pågått storartat. Med början vid vår Herres återkomst och fortsättande intill detta nu har det uppstått en grupp, varierande i storlek, som inte blott själv gläder sig i det härliga hoppet om riket utan även aktivt och i samverkan har engagerats i att utropa Evangelium om riket nära och fjärran allteftersom Herren gav dem tillfälle.

För första gången efter den tidsålderns början, då "ogräsen" började överskugga "vetet" har "rikets barn" blivit ett folk, organiskt avskilt från "ogräsen". Såsom liknelsen visar, fick "vetet" inte bli "ogräs", ehuru väl det måste växa tillsammans med "ogräsen". Vi litar fullt och fast på att "rikets barn" i sanning har hållit vid makt ett avskiljande från deras omgivnings andé, liksom att Herrens folk i varje del av tidsåldern har varit i världen men inte *av* världen.

Det är särskilt maktpåliggande för Herrens folk i dag att stå fria från alla babyloniska sammanhang. Ordet "Babylon" betyder oordning, betydelsen hänföres till språkförbistringen i samband med bygandet av "Babels torn". Symbolen Babylon som helhet resulterar i oordning, och en av de värsta av hennes förvillande läror är hennes anspråk på att vara Kristi rike.

Varje system eller grupp som intar en sådan position, är vid Guds ord stämplad som en del av Babylon, från vilket Herrens folk skulle "draga ut". En synpunkt på renheten i det kristna livet och hoppet är falskheten i efterföljandet av Mästarens heliga fotspår. Det är ännu tid att lida och dö med honom, och om vi är trogna häri, skall vi — då Herrens tid kommer — leva och regera med honom, eller som liknelsen uttrycker det "lysa såsom solen i sin Faders rike" (Matt. 13: 43).

Måtte sanningen, det strålande rikets sanning, genom vilken vi är födda till "rikets barn" fortsätta att rena oss och hålla oss avskilda från världen och alla dess institutioner, som står utanför harmonin i Herrens rikets stora plan. På samma gång som det är av historiskt intresse att notera — så klart som vi kan — hur den gudomliga planen arbetats fram genom tiderna, är det vår egen ställning inför Herren i dag som är vårt huvudsyfte. Låter vi sanningen helga oss helt så att vi blir effektiva och skickliga tjänare av "försoningens ämbete"? Är vårt

hopp om riket en sådan verklighet i våra hjärtan, så att vi med glädje helgar allt vi äger och förkunnar för hela världen "detta välsignade budskap"?

Genom hela tidsåldern har det icke funnits något speciellt budskap att förkunna för världen, så en viss tid lät Herren sitt folk vara i en "öken". Och det ingår utan tvekan i den gudomliga hushållningen, att ett stort antal av "den lilla skaran" uppenbaras vid tidsålderns slut så att de må användas av Herren att förkunna återställelsens kommande tidsålder.

Herrens plan nödvändiggör denna förkunnelse av sanningen i slutet av tidsåldern, och dessa "rikets barn", som är trogna i förkunnandet bland folken bevisar därmed sin värdighet i att leva och regera med den "nya Konungen". Dessa är de, som följer "Lammet", och därför är med "Lammet", och uppenbarels eboken ser dem som sådana som är "kallade och utvalda och trogna", Redan gläder vi oss i vår kallelse och är lyckliga över att ha blivit utvalda. Vill vi också bevisa oss trogna och vara med "Lammet" i hans rike. Upp. 17: 14.

(Övers. från the Dawn's nov. nr 1955 av S. D.).

"Uppryckandet"

"Men jag vill icke, att I skolen vara i okunnighet, mina bröder, om de avsomnade, på det att I icke mån sörja såsom de andra, som icke hava något hopp, ty om vi tro, att Jesus har dött och uppstått, så skall ock Gud likaledes genom Jesus med honom framföra dem som äro avsomnade. Ty detta säga vi eder såsom Herrens ord, att vi som leva och lämnas kvar till Herrens tillkommelse, alls icke skola komma före dem som äro avsomnade. Ty Herren själv skall stiga ned från himmelen, med befallande rop, med överängels röst och med Guds basun, och de som hava dött i Kristus skola uppstå först. Därefter skola vi, som leva och äro kvar, tillika med dem borttryckas (uppräckas) i skyar till Herrens möte i luften, och så skola vi vara med Herren alltid. Så trösten nu varandra med dessa ord." (1 Tess. 4: 13—18).

Fråga:

Under samtal med några av mina vänner, vilka älskar bibeln, frågade de mig, om jag tror på läran om och ser fram mot "helgonens uppryckande". Vad menar de med detta, och talas det om denna händelse i bibeln?

Svar:

Uttrycket "helgonens uppryckande" är en lära, som baseras på en misstolkning av Pauli profetia omtalad i 1 Tess. 4: 15—17. Det är en profetia om Kristi återkomst, redogörande för att vid tiden för Hans återkomst "de döda i Kristus skola uppstå först". Så tillägger Paulus: "Sedan skola vi, som då ännu leva och hava lämnats kvar, bliva jämte dem borttryckta på skyar upp i luften". Ordet "uppryckande" användes här för att beskriva vårt "uppryckande tillsammans med dem i skyarna för att möta Herren i luften."

Det oriktiga i läran om uppryckandet är teorin, att kristna över hela världen och under olika förhållanden plötsligt och i samma ögonblick skall bli bokstavligen och kroppsligen uppryckta från jorden, och ryckas upp i skyar för att möta Jesus och helgonen under hela åldern. Dessa skall i samma ögonblick uppväckas från döden för att delta i detta uppryckandets avslutning.

Vi tror, att denna åsikt representerar en oriktig tolkning av Pauli ord som inte tar hänsyn till en av de mest fundamentala lärorna i skriften beträffande Jesu efterföljare, nämligen att var och en av dem för att bli upphöjd med honom i härlighet måste bevisa sin trohet intill döden. Det är endast om vi lider och dör med honom, som vi skall leva och regera med honom (Rom. 8: 17, 1 Tess. 2: 11—12, Upp. 2: 10). Att bli uppryckt i härligheten utan att vår trohet prövats ända till döden, skulle vara raka motsatsen till grunden för sanningens princip.

När aposteln Paulus förstod, att han var färdig att fullborda sitt lopp i döden, förklarade han, att rättfärdighetens segerkrans låg beredd för honom. Jesus, den rättfärdige domaren, skulle ge honom den på "den dagen", och inte till honom allena utan till alla dem, som älska

hans uppenbarelse (2 Tim. 4: 8). "Den dagen" säger aposteln Paulus inträffar i slutet av evangeliåldern, när Herren återvänder för att taga sin församling till sig (Joh. 14: 3).

Paulus betonar att löftet om belöning, och belöningen till alla Jesu lärjungar skulle inte ges dem i dödsögonblicket eller i mitten av åldern utan i slutet av åldern under dagen för Herrens närvaro och upprättandet av hans rike.

Med hänsyn till Herrens återkomst förklarar Paulus, att de döda i Kristus skola uppstå först. Därefter omtalar han att de, som ännu lever och lämnats kvar, efter döden i Kristus skola uppstå. Detta betyder inte, att Jesu efterföljare efter hans återkomst omedelbart skall bli delaktiga av härligheten, utan att de skall leva kvar åtminstone en tid. Det är till dessa Jesus ger löftet, att han vid sin återkomst skall hjälpa dem och ge dem vad dem tillkommer, det är sanningar tillämpliga för den tiden och de händelser, som ingår i den gudomliga planen (Luk. 12: 37, 42—44).

Dessa som "är kvar" blir slutligen upphöjda för att förenas med sina bröder, vilka förut visat sig trogna intill döden, men endast individuellt avslutar de och lägger ned sina liv i den gudomliga tjänsten. Paulus säger, att dessa är "uppräckta tillsammans" med de bröder, som har dött tidigare under åldern. Det grekiska ordet "tillsammans" heter *bama*, och professor Strong säger, att innebörden av ordet är "på samma gång", och att det utan hinder kan begagnas som preposition eller adverb, betecknande "hemligt samfund."

Dessa Jesu efterföljare, som "kvarbliva" i köttet efter hans återkomst bliva med sina bröder upphöjda "vid samma tid", i den meningen att de fullständiga Kristi skara och mottager sin belöning vid slutet av åldern i den tid Paulus beskriver som "Herrens dag" (Tess. 5: 2). Oavsett hur många års längtan denna "Herrens dag" kan innebära, förefaller allting i egentlig mening äga rum "vid samma tid", d. v. s. "vid den tiden".

Om vi tänker på att det grekiska ordet *bama* betecknar "hemligt samfund", som professor Strong säger att det vanligen gör, är tanken lika klar, emedan helgonen, som är uppväckta vid vår Herres åter-

komst, och de, som återstår efter att de sovande helgonen uppväckts, skall ges samma upphöjelse. De kommer att "tillsammans" med Kristus leva och regera, och kommer därför att bli mycket nära förenade i det stora verket, rikets upprättande. Kristi återkomst har ägt rum och dess inverkan på kyrkosystemen och världen förklarar Paulus symboliskt så, att Guds basun skall ljuda (1 Tess. 4: 16). I 1 Kor. 15: 51—52 framhåller Paulus samma sak, sägande: "Se, jag säger eder en hemlighet: Vi skola icke alla avsomna, men alla skola vi bliva förvandlade, och det i ett nu, i ett ögonblick, vid den sista basunens ljud. Ty basunen skall ljuda, och de döda skola uppstå till oförgänglighet, och då skola vi bliva förvandlade."

Den "sista basunen" är naturligtvis "Guds basun". Det är icke en bokstavlig basun, utan en symbolisk med ett gott budskap, som skall proklameras i samband med vår Herres återkomst och upprättande av riket Och detta sker när de döda skola uppstå till oförgänglighet — en häntydning på dessa, vilka kommer med i den "första uppståndelsen".

Men Paulus talar om en hemlighet. Han säger: "Vi skola icke alla avsomna". Att dö är en sak, att sova i döden är en annan. Alla de helgon, som dog före Herrens återkomst, sov i döden, men det behöver inte de göra, som "lever och finns kvar" efter hans återkomst. Dessa dör, emedan alla helgon måste "dö såsom människor" men de förbli inte i döden. Deras dödsögonblick är ögonblicket för deras förvandling, den förvandling, som äger rum "i ett ögonblick".

I den gudomliga planen vid tiden för vår Herres återkomst vid evangelieålderns slut och början av tusenårsåldern säger Jesus: "Skördetiden är tidens ände" (Matt 13: 39). I Upp. 14: 14—16 är skördearbetet i slutet av åldern symboliskt skildrat så, att Jesus vid sin återkomst har en skarp lie i sin hand. Det är samma tid, som skildras av Paulus när de döda i Kristus först skall uppstå, och när dessa, som lever och lämnats kvar till dess de slutar sitt lopp i döden, inte skall avsomna utan bli förvandlade "i ett ögonblick". Dessa, de kvarblivna är tillsammans med den återkomne Kristus skördearbetarna, som under sin Herres ledning skall skördas av sanningens lie. Beträffande dessa läser vi: "Saliga äro de döda, som dö i Herren *bärefter*, ja, säger

Anden, de skola få vila sig från sitt arbete, ty deras gärningar följa dem" (Upp. 14: 13). Dessa är otvivelaktigt de, som Paulus talar om när han säger, att de inte behöver avsomna i döden, utan som när deras lopp är avslutat — bli "uppräckta" för att möta Herren i luften, d. v. s. till det nya rikets andliga tillstånd. Ordet "härefter" utvisar att från en viss tidpunkt alla trogna Jesu efterföljare, som har dött med honom, kommer att uppstå först. Sedan skall de, som lever kvar inte behöva förbli i dödssömnen. Ordet "härefter" vid den tiden är "hemligheten", som Paulus omtalar i 1 Kor. 15: 51. Här säger han ett märkligt vittnesbörd om att vi redan lever i skördetiden, som är tidsålderns ände. Härefter kan alla de invigda glädja sig i hoppet att, — om de har förblivit trogna intill döden, — i dödsögonblicket få mottaga belöningen av "härlighet, ära och odödlighet" Rom. 2: 7. H. N.

(Övers. från the Dawn's aug. nr 1955 av H. N.).

STUDIER I SKRIFTEN 1909 - 1953

— Hugo Karléns studier i anslutning till Ch. T. Russell —

Litteratur: Tabernakelskuggor och Studier i Skriften del I—VI av Ch. T. Russell.

I föregående artikel gjordes läsaren bl. a. uppmärksam på vilket stort utrymme olika måttuppgifter upptager i vissa av Bibelns böcker. Det är nu vår avsikt att i denna och efterföljande artiklar först ge några enkla exempel på måttymbolik och därefter — på grundval av Hugo Karléns studieresultat — försöka påvisa sambanden mellan måtten och måttymboliken i tabernaklet, Salomos tempel, Hesekiels tempelsyn och Stora pyramiden. Vår förhoppning är, att vi samtidigt skall lyckas påvisa, hur måtten och måttsymboliken stöder och ytterligare belyser de tolkningar av Bibeln, som framlagts av Luther, Russell, bröderna Edgar m. fl. Längre fram hoppas vi få tillfälle att lägga fram studier angående Bibelns kronologi och sambanden mellan denna och den kronologi, som funnits i Stora pyramiden vid Gize. För att framställningen icke skall bli för koncentrerad och därmed svårförståelig, avser vi dessutom att tid efter annan framlägga Bibeltolkningar, som belyser Guds plan angående människosläktet.

Bibeln rätt tolkad från pärm till pärm innehåller endast en lära. Alla Bibelns böcker är i harmoni med denna lära. Sett ur åtskilliga människors synpunkt är Bibeln däremot som ett "musikinstrument, på vilket man kan spela många melodier". Den omsorgsfulle forskaren finner likväl, att det endast är en av dessa som är alltigenom harmonisk. Den omständigheten att en lära, en tolkning, harmonierar med alla delar — i varje fall med alla hittills tolkade delar — av Bibeln är enligt vår uppfattning ett väsentligt tecken på att läran, tolkningen, är riktig. Vår förhoppning är, att läsaren även efter kritisk granskning skall finna, att samtliga studieresultat, som här framläggs, harmonierar med alla hittills tolkade delar av Bibeln.

Vi övergår nu till att lämna några enkla exempel på mått- eller tal-symbolik.

I sitt nuvarande skick innehåller Bibeln 66 böcker, Gamla testamentet 39 och Nya 27, varför man antog, att talet 66 representerade hela Bibeln, talet 39 Gamla och talet 27 Nya testamentet.

Då Bibeln från början till slut hänvisar till Jesus av Nasaret, till hans liv och gärning, är det av största intresse att utröna, hur Jesus liv och gärning kan tänkas vara framställda genom tal. Då Jesus avsade sig sina mänskliga livsrättigheter vid 30 års ålder vid dopet i Jordan, ligger det nära till hands att antaga, att talet 30 symboliserar Jesu mänskliga livsrättigheter. När han dog på korset och vid uppståndelsen ingick i den himmelska härligheten, var han $33\frac{1}{2}$ år gammal; $33\frac{1}{2}$ har därför antagits representera hela Jesu liv. Även $33\frac{1}{2}$ har antagits ha viss betydelse; härom mera i kommande artiklar.

Under den s. k. evangelieåldern skall Gud utvälja 144.000 sanna kristna, som tillsammans med Jesus och under hans ledning skall återupprätta det fallna människosläktet under en tid av ett tusen år. Jämför bland andra bibelställen Upp. 14: 1: "Och jag fick se Lammet stå på Sions berg och jämte det ett hundra fyrtiofyra tusen, som hade dess namn och dess Faders namn skrivna på sina pannor". Dessa 144.000 har helt enkelt antagits vara framställda med talet 144.000.

Låt oss nu se, vad ovan angivna antaganden leda till vid en granskning av exempelvis tabernaklets i öknen mått och konstruktion. Vi vill erinra om att tabernaklet uppsattes av Mose för över 3.500 år sedan omkring 1.600 år före Jesu födelse.

Hela tabernaklet var 30 alnar långt, 10 alnar brett och 10 alnar högt. (2 Mos. kap. 26). (I "Tabernakelskuggor" av Charles T. Russell finns en bild av tabernaklet och stängslet kring detta. Tabernaklet hade emellertid enligt senare forskare platt tak och icke såsom på denna bild ryggåsformat. Läsaren torde i det följande likväl ha en viss glädje av att samtidigt med att detta läses ha bilden i "Tabernakelskuggor" i minnet.) Väggarna utgjordes av 48 bräder, överdragna med guld. Över tabernaklet hängde fyra täckelser. Det understa var vitt det var gjort av linne med keruber på i konstvävnad. Detta vita täckelse var 40 alnar långt och 28 alnar brett; d. v. s. *ytan var i runt tal $33\frac{1}{2} \times 33\frac{1}{2}$ kvadratalnar*.

Talet 30 återfinns exempelvis i tabernaklets längd och i de tre övre täckelsernas bredd (jmf. nedan).

Tabernaklet var delat i två rum: det heliga och det allraheligaste. Ytan av det vita täckelset över bräderna i det heliga var på vardera sidan 180 kvadratalnar. Dela vi alnen i tjugo delar, erhåller vi en mot alnen svarande tumenhet. I denna tumenhet blir det vita täckelset över bräderna vardera sidan 72.000 kvadrattum och på båda sidorna tillsammans 144.000 *kvadrattum*. Talet 144.000 återfinns även på andra sätt, varom mera i nästa studie.

Vi har nu lämnat några exempel på hur talen $33\frac{1}{2}$, 30 och 144.000 återfinns praktiskt taget direkt i tabernaklets mått; talet 30 återfinns direkt i måtten. I regel är dock talen något dolda och erhållas först med tillhjälp av enkla konstruktioner. Vi skola taga ett exempel: Över det vita täckelset låg ett gethårstäckelse, som var 44 alnar långt och 30 alnar brett. Detta täckelse nådde ned till marken i norr, väster och söder. I öster, över ingången, hängde det däremot icke ned; det var i stället tillbakaviket 4 alnar. Vikar man fram den tillbakavikna delen, blir avståndet från den framvikna kanten till stängslet vid förgårdens västra sida två gånger 27 alnar. Breder man ut linnetäckelset, erhåller

man genom lika enkla konstruktioner talen 39 och 66. Mittpunkten i en rektangel, som på bredden når 27 alnar österut från ingången till tabernaklet och som i norr och söder begränsas av stängslet kring förgården, ligger *exakt* $33\frac{1}{2}$ alnar öster om förlåten till det allraheligaste. Denna mittpunkt synes vara en viktig konstruktionspunkt i planen över tabernaklet; den erhålles på många olika sätt. Den anvisas sålunda även av tabernaklets diagonaler och förlängningarna av det utbredda linnetäckelsets norra och södra sidor; även i detta fall såsom mittpunkten i en rektangel.

I det allraheligaste stod vittnesbördets ark eller förbundsarken. Den bestod av en rektanggulär låda av akacieträ, som var överdragen med guld invändigt och utvändigt. Ovanpå var ett lock av rent guld samt på detta och av samma stycke två keruber, vilka med mot varandra utbredda vingar blickade ned mot arken. Dessa keruber var av gulddrivet arbete.

Lådan, locket undantaget, var två och en halv aln lång, en och en halv aln bred och en och en halv aln hög. Vi skola nu försöka beräkna den inre volymen, ehuru alnens längd icke är känd. Om vi — liksom ovan — tänker oss alnen delad i tjugo delar, erhåller vi en tumenhet, som vi utan att veta dess längd i fortsättningen kallar "tum". De yttre måtten blir då:

längd = 50, bredd = 30 och höjd = 30 sådana tum.

Antaga vi brädernas tjocklek vara en "tum" samt inre djupet lika med inre bredden, varvid golvet legat en tum över marken, så erhåller vi följande mått för *inre* volymen:

längd = 48, bredd = 28 och djup = 28 tum.

Taga vi hänsyn också till guldets utvändigt och invändigt, så kan vi ange inre volymens mått till

längd = 47,99, bredd = 27,99 och djup = 27,99 tum, en skillnad av blott 0,01 tum. Sannolikt har utvändigt funnits prydnader i form av fördjupningar etc., men dessa ändrar icke på de angivna måtten. Oavsett om bottenens övre yta legat två tum över marken eller mindre, kan vi alltid mäta ett djup nedåt lika med inre bredden, varvid inre sidoytorna blir kvadrater i likhet med de yttre.

$47,99 \times 27,99 \times 27,99 = 37.595,375$ kubiktum och

$33,5 \times 33,5 \times 33,5 = 37.495,375,$

Enligt denna beräkning — eller om man så vill försök till beräkning — av arkens inre volym, synes det mycket sannolikt, att arkens inre dimensioner hänvisar till Jesu liv.

För den som läst "Tabernakelskuggor" av Charles T. Russell är det uppenbart, att den här framlagda tal- eller måttsymboliken ger stöd åt de tolkningar, som Russell framlagt i denna bok. Bland annat hänvisar talen och symboliken i de valda exemplen till att Bibeln, speciellt Nya testamentet, vittnar om att Jesus efter 33½ år ingick i det allraheligaste d. v. s. vid uppståndelsen ingick i den himmelska härligheten. Samtidigt gör konstruktionerna och måtten av det heliga den studerande uppmärksam på de ett hundra fyrtiofyra tusen. Tydligt finns ett samband mellan vitt linne, keruber och 33½ samt mellan arken, guld och 33½.

För den som tror på Bibeln vill vi i detta sammanhang hänvisa till, att Herren själv visade Mose, hur tabernaklet skulle byggas. Jämför 2:a Mosebok 25: 40, 40: 16 m. fl. ställen. I 25: 40 står:

"Och se till, att du gör detta efter de mönsterbilder, som hava blivit dig visade på berget" och i 40: 16:

"Och Mose gjorde detta; han gjorde i alla stycken såsom Herren hade bjudit honom".

För den skeptiske, d. v. s. för den som icke tror, vill vi framhålla, att antalet acceptabla samband är avgörande för studieresultatens värde.

A. K.

Fasta, orubbliga och överflödande

"Därför, mina älskade bröder, varen *fasta, orubbliga, överflödande i Herrens verk alltid*, vetande, att edert arbete icke är fåfängt i Herren". (1 Kor. 15: 58).

Avslutningen på året är alltid en lämplig tid till att på nytt betrakta och överväga vårt förhållande till Herren Gud såväl som hans barn, till vilka

"Hans gudomliga makt har skänkt oss allt som hör till liv och gudaktighet... varigenom de dyra och stora löftena äro oss givna, på det att I genom dem skullen bliva delaktiga av Guds natur, undkomma det i världen genom lusta rådande fördärvet." (se 2 Petr. 1: 4).

Vi måste vara fasta i tron. Vi måste vara orubbliga "på det att vi icke mera må vara barn, som kastas och kringdrivas av varje lärdomsväder, genom människornas spel, genom illfundighet i villfarelsens ränker", (Efes. 4: 14) och vi måste vara

'Överflödande i Herrens verk alltid'.

I vad mån har vi uppnått detta mått på den kristliga karaktären, under det gångna året, som nu håller på att avslutas, och vilka föresatser och beslut har vi fattat beträffande det år som ligger framför oss? Äro vi nitiskt bestämda att under år 1956 bliva ännu mer trogna mot Herren, Sanningen och Bröderna än vad vi har varit det under år 1955?

Vår ställning eller vårt förhållande såsom "Sanningsupplysta kristna" är något egendomligt och själv-motsägande sådant. Bibelns profetior om denna tidsålders avslutning och tiden för Herrens andra närvaro (återkomst) håller på att uppfyllas på ett förunderligt sätt genom de snabbt upprullande världshändelserna, så det är inte ovanligt höra bröderna säga, att vi nu nästan "*vandra i åskådning snarare än i tro.*" Å andra sidan har ju mer än fyrtio år förflutit efter den tid, som Herrens folk fullt och fast trodde att Riket skulle vara fullt upprättat, och vi håller fortfarande på att förbereda oss på att gå in i ett nytt år med dess okända och ovissa resultat.

"Ett fördröjt hopp eller förlängd väntan tär på hjärtat (gör själen sjuk)", skrev den vise Salomo i Ordspr. 13:12. Brödernas förlängda väntan på församlingens förhållande och Rikets fulla upprättande har orsakat en "hjärtsjukdom" ibland några, en sjukdom som måhända yttrar sig i brist på nit, och kanske även i brist på ståndaktighet i att "kämpa för den tro, som en gång för alla blivit överlämnad åt de heliga." (Judas vers 3). Vi behöva alla vara på vår vakt emot denna andliga sjukdom som lägger beslag på våra hjärtan så att vi börja att undra över "sanningen" och som ett resultat därav "förtrötta i att göra det goda." (se Gal. 6: 9 och 2 Tess. 3: 13).

Herren Gud har tillåtit tidsförhållandena bli en prövning för många av Herrens folk. För visso blev Abrahams tro prövad genom hans långa väntan efter Isaks födelse och *han "dog i tron"* utan att få se den verkliga uppfyllelsen av Guds löfte till honom, att i hans säd skulle alla släkten på jorden bliva välsignade.

Johannes Döparen förkunnade frimodigt att Jesus var den utlovade Messias, ehuru omständigheterna senare utvecklades tvärtemot hans förväntningar. Hans tro blev då hårt prövad, varför han sände sina lärjungar med bud till Jesus för att fråga:

"Är du den som skall komma, eller skola vi förbida någon annan?"
(se Matt. 11: 3).

Sedan Jesus var uppstånden från de döda och hans lärjungar då insåg att döden inte hade någon makt över honom, frågade de:

"Herre, skall du i denna tid återupprätta riket åt Israel?" (se Apg. 1: 6). Ehuru Jesus sade till dem:

"Det tillkommer icke eder att veta tider eller stunder, dem Fadern har fastställt genom sin egen makt" (vers 7), så kunde de ändå lita på att deras hoppets fullbordan var nära. För dem led syndens och dödens natt mot sitt slut och Kristi Rikes nya och härliga dag var nära.

Det råder intet tvivel om att vi nu leva i de tidiga morgontimmarna av denna härliga dag, ehuru den exakta tidtabellen för den framskridande nya dagens händelser ännu äro fördolda för Herrens folk. Men å andra sidan så prövar Herren blott vår tro på honom och på hans dyrbara löften, att vi må sätta vår förtröstan på honom ännu mera helt och fullt och inte endast lita på vårt eget förstånd.

"Låtom oss oryggligt fasthålla hoppets bekännelse, ty han är trofast, som har givit löftet". (Hebr. 10: 23).

Häri ligger en betydelsefull tanke. Herren är alltid trofast mot sina löften. Våra trosprövningar är ofta ett resultat av att vi lägger för mycken vikt vid våra egna åsikter. Detta var Johannes Döparens svårighet. Jesus hade inte sagt någonting varpå han kunde grunda sin tro på att det Messianska Riket skulle upprättas genast. Johannes Döparens upp-

fattning därom var helt och hållet grundad på hans egna slutsatser av saken. Vi skall dock inte klandra Johannes Döparen för hans iver och längtan efter att få se Riket upprättat. Det är en naturlig hjärtesak för alla de som älska rättfärdighet och hata orättfärdighet, att de ivrigt längta efter att se Riket upprättat. Aposteln Johannes har uttryckt denna sköna tanke, sedan han i sin syn på ön Patmos fått skåda Rikets upprättande och syndens och dödens tillintetgörelse, — med följande ord, som han hörde Herren säga: "*Ja, jag kommer snart*". Och från Aposteln Johannes hjärta kom ropet: "*Amen, kom Herre Jesu.*"

I profeten Habakkuk's profetia, kap. 2: 2—4 berättar profeten för oss om en syn, som skulle upptecknas på skrivtavlor, med tydlig skrift, så att den kan lätt läsas och icke slå fel i ändens tid.

"Ty ännu måste synen vänta på sin tid, men den längtar efter fullbordan och skall icke slå fel. Om den dröjer, så förbida den, ty den kommer för visso, **den skall icke utebliva.**" (Se Hab. 2: 3).

I Hebr. 10: 37—38 citerar Aposteln Paulus detta bibelställe och tillämpar det på slutet på denna tidsålder och på vår Herres andra återkomst och närvaro. Herrens folk uppmanas till att vänta på synen även om dess uppfyllelse skulle fortskrida långsamt, så skulle den faktiskt inte "dröja". Vi veta att denna "syn" är i verkligheten "*den närvarande sanningen*" och det faktum, att Herrens folk i förväg erhållit kunskap om att synens fullbordan inte skall bli fördröjd, så har likväl Herren förutsagt, att det för många skall i slutet av evangelie tidsålder förefalla som om "synen" skulle fördröjas. Att inse detta skulle i sig själv innebära en hjälp till att öka vår tro på den "närvarande sanningen".

EN NÖDVÄNDIG LÄXA.

"Ty tålmod behöven I, på det att I mån göra Guds vilja och utfå löftet", skrev Paulus i Hebr. 10: 36. Och i den föregående versen (35) skrev Aposteln "Kasten därför icke bort eder frimodighet, som har en stor lön".

Det ligger en fara uti att förlora vår frimodighet i Herren och i Sanningen, om vi misslyckas uti att tåligt vänta på Herren och utan att i de passerande tidshändelserna kunna se Rikets upprättande i dess fullhet, detta är ett stort tålamodsprov.

Det är därför — vi vid slutet av året och när vi förbereda oss på att gå in i ett nytt år, — som vi åter betona Sanningens verklighet och vilja påminna oss själva om betydelsen och vikten av att ha vår tro orubbligt och fast grundad i Guds Ord.

Vid Templets invigning sade Salomo till Herren: (se 1 Kon. 8: 56) *"Alls intet har uteblivit av allt det goda, som han har lovat."* Det samma är sant nu. Vår egen uppfattning om Guds Ord kan måhända skifta och förändras, men aldrig Ordet självt. Detta är en viktig läxa att lära.

Hur välsignat det är att veta att Gud är trofast. Hans goda och dyrbara löften äro allt-omfattande, i det att de uppenbara hans härliga tidsåldersplan till välsignelse för hela människosläktet och beskyddar oss i varje situation i vårt förhållande till honom. Och icke ett ord har svikit eller varit förgäves. Hans löften under år 1955 uteblevo inte, och vi kan med frimodighet se framåt mot det kommande året 1956, i full förvisning om att han, som har kallat oss, kommer att vara *trofast*. Om vi har varit fasta och orubbliga i Sanningen under 1955, så är det därför att vi har satt vår fulla förtröstan på Herren och har sökt ledning genom hans Ord.

ALLTID ÖVERFLÖDANDE.

Ståndaktighet i Sanningen leder till ett överflödande i Herrens verk. Om vi gjort Sanningen till vår egen, emedan vi har funnit den vara bekräftad av Herrens Ord, då komma vi också att önska berätta om den för andra. Har vi nu en brinnande önskan och längtan efter att "för hela världen förkunna dessa välsignade nyheter"? Om det är så, då är det ett bevis på Guds nåd, ett av tecknen på att vi inte endast har Sanningen, utan även att vi har mottagit den uti *goda och uppriktiga samt osjälviska hjärtan*.

Sanningen avser att prägla våra liv och vår karaktär till likhet med Mästarens, och den har också givits oss på det att vi må vara Herrens vittnen, Rikets ambassadörer. Misslyckas vi att bruka Sanningen i något av dessa avseenden, skulle detta betyda ett mått av otrohet mot Gud och som en följd därav en förlust för oss av vår Himmelske Faders fulla välsignelse. Skall avslutningen på detta år finna oss mera ödmjuka, mera vänliga, mera lika vår Mästare och mera lik ett barn"? Och såsom varande barn (Guds barn): "*Äro vi överflödande i Herrens verk*"?

Vår trohet mot Herren och Sanningen är ett individuellt och personligt ansvar. Låt oss vaka över vårt eget hjärtas inställning och vår egen ställning inför Herren, hellre än över vår broders. Det är intet bevis på fasthet från vår sida i ett fortsatt kritiserande av andras uttalanden. Detta är intet "Herrens verk i vilket vi skola vara överflödande". Vi måste naurligtvis vara påpassliga och benägna till att bistå varandra under vandrigen på den smala vägen, men vi kan inte hjälpa en broder genom att fördöma honom.

ICKE FÅFÄNGT ELLER FÖRGÄVES.

Aposteln Paulus säger att "vårt arbete i Herren är inte förgäves eller fåfängt". Detta borde vara en stor uppmuntran för alla "ståndaktiga" och "överflödande" kristna. Det är ännu sant att:

"mörkret övertäcker jorden och töcken folken", (Jes. 60: 2). Mörkret hatar ljuset och satan,

"denna världens gud har förblindat de otrognas sinnen, att för dem icke skall stråla ljuset av Kristi härlighets evangelium". (Se 2 Kor. 4: 4). Under dessa förhållanden kunna vi inte vänta att Sanningens budskap skall bli gynnsamt mottaget av särdeles många. Men inte desto mindre måste vi låta vårt ljus skina överflödande, i visshet om att dessa våra strävanden kommer att uppfylla Herrens avsikter och därför kommer det inte att vara fåfängt eller förgäves.

Herren har varit god mot sitt folk under år 1955. Han har tillåtit oss att fortsätta vittnesbördet för honom över radion, genom det tryckta ordet, genom offentliga möten och genom personliga kontakter med

människorna. Detta överflödande i Herrens verk har bröderna kunnat glädja sig åt inte blott i Amerika utan även i många andra länder såsom: England, Frankrike, Schweiz, Belgien, Holland, Tyskland, Österrike, Danmark, Norge, Sverige, Finland, Italien, Grekland, Indien, Afrika och Australien. Rikets budskap har även lyckats att nå Spanien, Central- och Sydamerika. Och vi veta att dessa arbeten inte har varit förgäves. Vi veta det emedan Aposteln Paulus har sagt att det inte skulle vara fåfängt. Vi veta det också emedan det runt om i världen finnas sådana, som för ett år sedan inte hört "den närvarande SANNINGENS" glädjebudskap, men som i dag glädjas och fröjda sig just i den Sanningen.

Den allra största glädjen uti en kristens liv är att äga förmånen av att få hjälpa en annan att "*komma in i Sanningen*". Denna glädje erfares inte av särdeles många individuellt, men genom samarbete kunna vi alla få vara med och deltaga i att vittna för Herren, enär Bröderna såsom en helhet äro "överflödande i Herrens verk". Och den glädje, som vi erfara nu, att genom våra svaga försök frambära Herrens pris, är blott en försmak av den underbara glädje som vi kommer att få erfara i Riket, när vi tillsammans med vår Herre och vårt Huvud få deltaga i det stora verket i att välsigna alla släkten på jorden.

DET KOMMANDE ÅRET.

De rika välsignelserna från Herren över hans folk under år 1955 har, tro vi, förberett dem för det kommande året. Precis som i det flydda, inte ett enda av Guds Ord har slagit fel, så vet vi också att Herren skall, under det år som ligger framför oss, leda och styrka alla dem som sätta sin fulla förtröstan på honom.

Vi känna inte vägen, som ligger framför oss, men han känner den och han har omsorg om oss. Han kommer inte att tillbakahålla något gott från dem, som vandra i trohet och uppriktighet inför honom.

Så långt vi kan se nu, så torde det nya året 1956 bliva ett gott år, när det gäller att vittna om Sanningen. Planer håller redan på att uppgöras för många convent, såväl lokalt, distrikts- som generalkonvent. Församlingsverksamhet håller på att planeras på många platser, och enskilda

Bröder överallt bida efter Herrens ledning och hjälp för att kunna tjäna Herren på det sätt som står dem till buds i *Sanningens tjänst* och för *Sanningens folk*.

Herrens rikaste välsignelser under 1956 kommer att gå till dem, som nitiskt och troget söker att dag efter dag lära känna och göra hans vilja. Han kommer att draga dem närmare sig, dessa, som utan att beräkna kostnaden gjort till sitt huvudsakliga mål i livet att känna och tjäna honom. Gud sade till Israel:

"Fören full tionde till förrådshuset, så att i mitt hus finnes mat, och pröven så, hurudan jag bliver, säger Herren Sebaot. För visso skall jag då öppna himmelens fönster över eder och utgjuta över eder riklig välsignelse". (Mal. 3: 10).

Det "tionde-system" som praktiserades av det gamla Israel är inte bindande för Herrens folk under Evangelie-åldern, men det är dock i princip ännu sant att om vi önskar att åtnjuta Herrens rikaste välsignelser, så måste vi vara trogna emot Herren på alla de sätt, som han utstakat i sitt Ord till att vara hans vilja för oss. Vår vilja måste vara helt överlåten till att göra hans vilja. Ett tillbakahållande för vår del eller något förfäktande av vår egen vilja, — inte ens i livets enklaste ting — kan förorsaka att Himmelens fönster stängas och det kan hindra de gudomliga välsignelserna att fritt flöda in i våra hjärtan och liv.

Herrens vilja uppenbaras för oss genom hans Ord. Vi behöva därför studera hans Ord för att kunna lära känna hans vilja. Detta är huvudändamålet med Bibel-studierna, vare sig de bedrivs enskilt eller gruppvis. Att lära känna Herrens vilja och så inte göra den, det tjänar ingenting till. Vi måste betrakta varje läge eller sida av Herrens vilja med oss såsom en del av den "tionde", som vi ha förmånen av att betala till honom, och om vi önska att 1956 skall bli det bästa året i vår kristna erfarenhet, så låt oss då besluta oss för att mera troget än någonsin förut bringa full tionde till förrådshuset.

För att använda orden i vår text: "överflödande i Herrens verk", så kunna vi vara säkra på, att — om vi under 1956 fortsätta därmed — Herren kommer att låta sina välsignelser rikligen flöda över oss,

"på det I uti allt män alltid hava nog och överflöd till allt gott verk."
(2 Kor. 9: 8).

Paulus fortsätter att framhålla detsamma i 1 Tess. 3: 12—13:

"Och eder göre Herren rika och överflödande i kärleken till varandra och till var man, såsom ock vi äro till eder, att han måtte styrka edra hjärtan till att vara ostraffliga i helighet inför Gud och vår Fader vid vår Herre Jesu Kristi tillkommelse (närvaro) med alla sina heliga." Observera huru Paulus antyder vårt förhållande i överflödande kärlek.

- 1) vårt överflödande i kärleken till varandra,
- 2) sedan överflödande i kärlek till var man för att våra hjärtan må styrkas till att vara fasta och orubbliga.

Om vi äro överflödande kristna komma vi att följa Aposteln Petri råd i 2 Petr. 1: 4—8:

"så använden ock I därför all flit att i eder tro ådagalägga dygd, förståndighet, återhållsamhet, tålmod, gudaktighet, brödrakärlek och allmänlig kärlek. Ty om dessa stycken finnas och i rikt mått äro hos eder, så låta de eder icke vara overksamma eller utan frukt med avseende på vår Herre Jesu Kristi kunskap."

Aposteln Petrus avslutar rådet med följande ord i vers 10 och 11:

"Vinnläggen eder därför, mina bröder, så mycket mer att göra eder kallelse och utkorelse fast, ty om I det gören, skolen I icke någonsin falla. (d. v. s. alltid fasta och orubbliga). Ty sålunda skall eder rikligen förlänas ingången i vår Herres och Frälsares, Jesu Kristi, eviga Rike."

Det är, när allt kommer omkring, efter denna rikliga ingång i Riket, som vi bedja för och längtar efter. Men först måste vi göra vår kallelse och utkorelse fast, ty dessa, som kommer att vara med Mästaren i Riket, måste visa sig värdiga denna höga kallelse. Genom Sanningen är

det som vi har blivit kallade. Emedan vi svarat i vårt inre med full invigning blevo vi kallade och utkorade till att löpa efter "segerlönen", (Fil. 3: 14). *Men både vår kallelse och utkorelse skulle vara av föga värde om vi misslyckas med att göra dem fasta.* I Upp. 17: 14 beskrives de som äro värdiga att "strida med Lammet" såsom "*kallade, utkorade och trogna*".

Det är tydligt att den viktigaste frågan är, när vi går in i det nya året, inte huruvida vi komma att vara de sista här på denna sidan av förlåten, inte heller om det blir *det året* under vilket Riket kommer att uppenbaras i stor makt och härlighet, men huruvida vi kommer att fortsätta eller icke att bli "*fasta och orubbliga*," och om vi under hela året kommer att vara "*överflödande i Herrens verk*" — både hans nådesverk i våra hjärtan, och vårt arbete i hans vingård. Om vi äro "*trogna*" under hela året 1956 — *verkligt trogna intill dess vi uppnått slutet av vägen* — så skall den rikliga ingången i Riket, som vi längta efter, bli vår. Vi kommer då att finna, — mer än någonsin förut, — det vara sant, att arbetet i Herrens tjänst är inte fåfängt eller förgäves.

I det vi glädjas i hoppet tillsammans med Herrens vänner i hela världen, uttrycka vi härmed våra kristliga kärlekshälsningar till alla och envar i varje land. Vår bön är att Guds Israel överallt må under år 1956 få erfara en ännu djupare övertygelse om Herrens närvaro med dem, och i honom finna hjärterot, under det att de fortsätta med att frambära sina "*kroppar till ett offer, som är levande, heligt och Gud välbehagligt*". (Rom. 12: 1).

Vad mera kunna vi önska för våra Bröder i Kristus än att de må hava Herrens välsignelse. Därför:

"Herren välsigne dig och bevare dig. Herren låte sitt ansikte lysa över dig och vare dig nådig. Herren vände sitt ansikte till dig och give dig frid." — (4 Mos. 6: 24—26).

(Översättn. från the Dawn's dec.nr 1955 av broder Einar D.).

Vart år, som sakta sjunker
i det förflutnas grav,
Vart år, vi se uppstiga
ur dunkelt framtids hav,
allt närmare oss förer
den sälla tid, då vi
få se ett fallet släkte
med Gud förenat bli.

Du lilla pilgrimskara
på väg till ljusets land,
räds ej för resans favor,
ty Segerfurstens hand
skall föra dig igenom,
vad än dig förestår,
till hemmets ljuva vila —
ett EVIGT SABBATSÅR.
(ur Morgondagg).

Rekvirera

Den stora slutstriden — sedan världsfred

SKRIFTENLIG
AKTUELL
TANKEVÄCKANDE

Pris 50 öre

DAGNINGEN

Torpagatan 32 a Jönköping Postgiro nr 8703

Förkunnelsen om de goda nyheterna

Och han sade till dem: "Skörden är mycken, men arbetarna äro få. Bedjen fördenskull skördens Herre, att han utsänder arbetare till sin skörd." (Luk. 10: 2).

Ämne: Luk. 8: 1, 4—8; 9: 1—6.

Det ingick i Guds plan att Rikets goda nyheter skulle utbredas genom mänskliga redskap. Under det Jesus vandrade tillsammans med sina lärjungar och hans tids människor skedde detta främst bland dem och av honom. Jesus sade: "Jag är världens ljus". (Joh. 8: 12). Men han uppdrog åt sina lärjungar att representera honom med orden: "I ären världens ljus." (Matt. 5: 14).

Genom hans underverk och de nådefulla ord, som utgingo av hans mun, spreds ryktet om Jesus så att överallt, där Jesus drog fram, fanns många ivriga lyssnare, som ville höra de goda nyheterna om Guds Rike.

De TOLV voro med honom i denna missionsgärning genom att lyssna och lära av honom, för att därigenom bli förberedda till att på liknande sätt tjäna varandra.

Jesu popularitet blev så stor att "folk kom tillhopa från den ena staden efter den andra", och de samlades synbarligen i stora skaror för att höra honom predika för dem om de goda nyheterna om Riket. Det var vid ett sådant tillfälle som han framställde för folket liknelsen om "såningsmannen". (se Luk. 8: 1—8). I denna liknelse sade Jesus att säden föll på olika platser. Vi läsa:

"Och när han (såningsmannen) sädde, föll somt vid vägen, somt föll på hälleberget, somt föll ibland törnena, och somt föll i den goda jorden."

Det som föll vid vägen vart nedtrampat, och himmelens fåglar åto upp det. Det som föll på hälleberget förtorkades, det som föll bland törnena förkvävdes, men det som föll i den goda jorden bar frukt. Denna liknelse är *en* av dem som Jesus förklarade. Han sade:

"Säden är Guds ord, och de vid vägen äro de som höra, sedan kommer djävulen och tager bort ordet ur deras hjärta, att de icke skola tro och varda frälsta. Men de på hälleberget äro de som, när de hava hört, mottaga ordet med glädje, och dessa hava ingen rot, vilka tro till en tid, men i frestelsens stund avfalla. Och det som föll bland törnena äro de som, sedan de hava hört, gå bort och förkvävas av bekymmer och rikedom och livets vällust och bringa intet till mognad. Men det som föll i den goda jorden äro de som, när de hava hört ordet, behålla det i ett rättsinnigt och gott hjärta och bära frukt i tålmod." (Luk. 8: 11—15).

Hur ofta hör vi inte människor säga: "Det var den bästa predikan eller föredrag som jag någonsin hört", men deras intresse sträcker sig inte längre. De återkommer inte till något mer möte. Andra åter höra Sanningens budskap och omfattar det genast med glädje till en viss grad, men när sedan, som en följd därav, frestelser och förföljelser komma över dem, så avfalla de. De voro inte tillräckligt djupt rotade i Sanningen och Guds Ord. Den säd som föll bland törnena fann visserligen djupare jord där. De uthärdade längre, men när det gått en viss tid förkvädes Sanningen hos dem "genom omsorger om denna världens goda och rikedomens svek". (se Matt. 13: 22). Dessa frestelser är vanligen mycket lömska till en början och de är även benägna att hålla på länge. Vår motståndare går så listigt till väga, att han framställer dessa frestelser med "denna världens omsorger och livsglädje" såsom varande alldeles nödvändiga.

De väl-rotade kristna är de som uthärda och bära frukt i tålmod. Paulus skrev i Hebr. 10: 36 följande:

"Ty tålmod behöven I, på det att I mån göra Guds vilja och utfä löftet."

Tåligt uthärdande är en särdeles väsentlig del av den kristna karaktären. Det går så lätt att "förtrötta i att göra det goda." Det går så lätt att bli vanmäktigt liggande vid sidan av vägen.

En orsak till att Jesus framställde denna liknelse var kanske för att uppmuntra sina ambassadörer eller vittnen, vilka i egenskap av hans representanter skulle utså sanningens säd, Guds Ord, Evangelium om

Riket. Jesus visste ju i förväg att våra egna ansträngningar skulle åstadkomma ett magert resultat och att blott en liten del av utsädet skulle falla i den goda jorden.

När Jesus utsände sina första lärjungar i missionsgårningen utrustade han dem med erforderlig myndighet och makt av den han själv var i besittning av. Vi läsa därom i Luk. 9: 1—2:

"Och han kallade tillhopa de tolv och gav dem kraft och makt över alla onda andar och att bota sjukdomar. Och han utsände dem till att predika Guds Rike och göra de sjuka helbrädda."

De skulle inte besväras av några lekamliga bekymmer, åtminstone gällde dessa hans instruktioner, när han sände ut dem första gången. Han påminde sedan lärjungarna om detta med orden:

"När jag utsände eder utan penningpung och ränsel och skor, icke har väl eder något fattats? Och de svarade: Intet. (se Luk. 22: 35).

Detta var i sanning ett "Trons verk". Sant att det var ringa materiella kostnader förbundna med deras arbete, men tydligen räknade Jesus med att de människor, som blevo hjälpta av lärjungarna skulle värdesätta denna hjälp till förmån för lärjungarnas personliga behov, vilket även inträffade.

Bönen, framställd i början av denna artikel, (efter flera arbetare för skörden,) uttalades av Jesus i samband med utsändandet av de "sjuttio" andra arbetarna. (Luk. 10: 1). Åt dessa gavs samma instruktioner som till de TOLV, både beträffande deras mission och huru de skulle uppföra sig. Dessa, tillsammans med de TOLV och JESUS själv, utgjorde inalles 83 underverks-görande ledare för utspridningen av Evangelium om Riket. De skulle verka i det lilla landet Palestina, ty "Jesus bjöd dem och sade:

"Gån icke bort på hedningarnas väg och gån icke in i en samaritisk stad, utan gån hellre till de förlorade fåren av Israels hus." (Matt. 10: 5—6).

Här gavs för visso ett underbart vittnesbörd för den då levande generationen av Israels folk, och ingen av den kan någonsin säga, att de inte erhållit ett tillfälle att lära känna och veta att Messias hade kommit ibland dem.

(Övers. från Dawn's nov.nr av broder Einar.)

Fördomen- (Förhandsdomen)

1. formar en åsikt utan förundersökning av fakta,
2. den drar en hastig slutsats utan undersökning av bevis, på vilken den vilar,
3. „ tillåter oss själva att föras bakom ljuset och bli bedragna ehuru den ringaste eftertanke skulle rädda oss från att begå ett sådant misstag,
4. „ nöjer sig med den allmänna opinionen, när den borde fordra bevis,
5. „ förkastar allting vid första påseendet om det inte bekräftar vår tidigare övertygelse eller gjorda erfarenheter och idéer,
6. „ har en djuprotad ovilja att acceptera som sant vad vi icke tidigare har trott,
7. „ har en medfödd ovilja att medgiva att vi själva kan ha fel och andra rätt,
8. „ gynnar eller fördömer utan minsta anledning,
9. „ stöter bort eller omfamnar helt nyckfullt,
10. „ är inte begränsade till personer — har att göra med platser, trosbekännelser, partier och system. Därför är dess inflytande betydande och dess onda mångfaldigt,
11. „ skapar inte några åsikter — dessa skapar den,
12. „ ser genom förblindade ögon och lyssnar med kliande öron,
13. „ talar med ensidig och partisk betoning,
14. „ fasthåller vid det som den borde avstå från och avstår från det som den borde fasthålla,
15. blir den slagen, vederlagd eller överbevisad visar den sig trotsig, butter och envis,
16. det finns intet för lågt för dess kärlek, intet för nobelt för dess hat, intet för heligt för dess angrepp, intet som är förtjänstfullt, som inte kan klandras,
17. den är lika grym som den är allmän,
18. „ „ lika orättvis som den är obarmhärtig,
19. „ „ lika oförsonlig som den är fanatisk,
20. „ „ onskfull.

Översättning från eng. av Einar.

FRÅN REDAKTIONEN

Kära Vänner! Ni som läser Dagningen och anser att den har ett budskap om Sanningen att frambära, Ni kan få vara med att sprida detta budskap på ett mycket bekvämt sätt. Ni kan kanske inte offra någon tid och kraft att själva gå ut i staden eller på landet från dörr till dörr och dela ut traktater. Men däremot kan Ni på ett enkelt sätt hjälpa andra att gå.

Sättet ifråga består helt enkelt i att sätta in ett bidrag stort eller litet på Dagningens postgirokonto nr 8703. Skriv på talongen av postgiroblanketten "KOLPORTÖRVERKET".

Den som så gör har blivit i viss mån en kolportör, ty de medel som på så sätt kommer in, sätter oss i stånd till att annonsera om den Sanning, som för många, många har blivit så dyrbar och som vi även har vår himmelske Faders uppdrag att föra vidare till andra. Men tiden till att verka Guds verk är kort, snart kommer natten, då ingen kan verka mer.

Glädjande nog finns det vänner till Sanningsbudskapet som redan har insett och praktiserat denna verklighet. Jag kan inte underlåta att nämna om en kär broder, som trots hög ålder, under innevarande år skrivit ut och av egna medel postat flera tusen försändelser, innehållande sanningslitteratur. Det är Kristi kärlek som drivit honom till detta verk och som även givit honom den erforderliga kraften. Jag känner även andra för Sanningen nitälskande bröder och systrar, som äga samma kärlek och offervilja, men de äro ännu för få.

Satan driver sitt onda spel på alla fronter såsom aldrig tillförne. Må vi aldrig glömma bort denna fruktansvärda verklighet. Därför må vi också minnas den apostoliska uppmaningen i **Efes. 6: 10—18: "Bliven starka i Herren och hans storkhetskraft. Ikläden eder hela Guds vapenrustning, på det att i mån kunna stå emot djävulens ränker. Ty vi hava icke strid mot blod och kött, utan mot heradömen, mot väldigheter, mot världshärskarna i detta mörker, mot ondskans andemakter i himlarymderna. Tagen därför hela Guds vapenrustning, att I mån kunna motstå i den onda dagen, allting väl uträdda och bliva bestående"**

Vår Sanningslitteratur på svenska språket har nu utökats med en liten broschyr betitlad: "DEN STORA SLUTSTRIDEN — sedan världsfred" och är en översättning från "the Dawn Publications".

Dess innehåll är skriftenligt, aktuellt och tankeväckande samt förtjänar största möjliga spridning. Sänd in din rekvisition så fort som möjligt.

I skrivande stund ingår meddelandet om att en kär syster i Danmark, Syster *Fru Eulalia Pedersen*, kallats av vår Himmelske Fader att gå "bakom förlåten" söndagen den 23 oktober. Härom skriver Broder Axel i Slusemöllen: "Vi känner djupt saknaden efter vår kära Syster, men vi glädes samtidigt å hennes vägnar och tackar Gud, att han tog bort och hem henne från lidandet på jorden, ty under den sista tiden led hon mycket av sitt sjuka ben. Det var en blodpropp som var den påtagliga dödsorsaken.

— Hon var en älsklig själ, som höll fast vid Hoppet om att få möta Jesus, och jag är övertygad om, att hon icke kommit på skam i detta hopp. Hon var mycket nitisk i att verka för Herren och utgjorde för oss alla ett mycket gott föredöme härvid." —

Enligt önskan av vår hemgångna Syster talade Broder Axel vid hennes begravning om det hopp, som bodde i henne, och om Gudsrikets snara upprättande samt de tecken härför vilka närmar sig mer och mer, t. ex. Israels församlande till Palestina.

Undertecknad minnes denna kära Syster i Kristus med stor glädje och tacksamhet från de fyra konvent i Slusemöllen, som jag haft förmånen att deltaga i. Hon älskade även Dagningen och lämnade ett gott bidrag just till tryckningskostnaderna för ovan nämnda broschyr "DEN STORA SLUTSTRIDEN".

Budskapet om hennes bortgång grep mig djupt och vill jag härmed å Dagningens vägnar minna om hennes livsgärning med orden i Hebr. 11: 4: "Genom tron gav Gud vittnesbörd om hennes gåvor, och genom tron talar hon ännu, fastän hon är död".

*"Bortom förlåten mötas vi få,
Hos vår Jesus, vår frälsare kär.
O, hur lyckliga bliva vi då.
Vi får se honom såsom han är.

I Guds härliga helgedom vi
snart med Jesus förenas till ett.
O, hur härligt och skönt det skall bli,
vad en dödlig ej hört eller sett".*

Ur Morgonsånger nr 6.

Redaktören.

HIMMEL OCH JORD I SKAKNING.

"Ännu en gång skall jag skaka icke allenast jorden, utan även himmelen." (Hebr. 12: 26).

Med himmelen, som håller på att skakas, åsyftas icke Guds säte och tron, utan det är ett symboliskt uttryck för den närvarande tidens kyrkliga system. Stjärnorna, de lysande, ha hållit på att falla och en stor skakning eller förvirring gör sig nu gällande i kyrkliga kretsar. Den skall fortsätta till dess, såsom Petrus bildligt förklarar i 2 Petr. 3: 10—13:

"Men Herrens dag skall komma såsom en tjuv, och då skola himlarna med dån försvinna och elementen upplösas av hetta och jorden och de verk, som äro därpå, förbrännas."

Skakandet av jorden, som aposteln talar om, och som Jesus även omnämner i Matt. 24 och Luk. 21 kap. och betecknar såsom jordbävningar, betyder revolutioner och förring på snart sagt alla områden, har pågått alltsedan 1914, året för slutet på hedningarnas tider, och pågår alltfört.

Vi leva i en mycket märklig och betydelsefull tid, då Bibelns tidsprofetior hålla på att uppfyllas dag efter dag.

"Och så mycket fastare hava vi det profetiska ordet, och I gören väl, att I akten därpå, såsom på ett ljus, som skiner i ett mörkt rum, till dess det dagas och morgonstjärnan uppgår i edra hjärtan." (2. Petr. 1: 19).
(Broder Einar).

Sprid Dagningen och dess traktater

GUD OCH FÖRNUFTET samt

DEN STORA SLUTSTRIDEN
— SEDAN VÄRLDSFRED

*Insätt bidrag på postgiro nr 8703
Rekvirera från*

DAGNINGEN

Torpagatan 32 A

JÖNKÖPING

ÅTERBLICK

Det här numret är DAGNINGENS sista för år 1955. Jag känner mig därför manad att frambära min stora TACKSAMHET åt många håll.

- 1) Till Herren Gud för hans oändliga kärleksfulla ledning och stora tålamod med mina ofullkomligheter,
 - 2) Till alla mina kära medarbetare under året, bröderna vid the Dawn, bröderna i Dagningens verksamhetskommitté, församlingarna i Stockholm och Göteborg, enskilda medarbetare och aktiva sanningsspridare, boende å olika platser i Sverige från dess nordligaste till dess sydligaste delar,
 - 3) Till många kära vänner utomlands, speciellt de danska vännerna och kära, enskilda vänner i USA, England, Norge, Finland m. fl.
 - 4) Till A/B Läns-Demokratens tryckeri i Kristianstad som på ett mycket förtjänstfullt sätt utfört tryckning och distribuering av Dagningen under det gångna året,
 - 5) Till alla såväl gamla som nya prenumeranter av Dagningen,
 - 6) Till alla de många såväl av mig kända som okända vänner till Dagningens verksamhet, vilka sänt mig uppmuntrande brev,
 - 7) Till de Bröder och Systrar som ekonomiskt bidragit att på ett osjälviskt och nitiskt sätt möjliggöra Dagningens utgivande,
 - 8) Till alla som under året burit mig fram till Gud på bönens armar,
 - 9) Jag kan inte löna någon av er alla, blott ödmjukt tacka. "Edert verk skall få sin lön". (Se 2 Krön. 15: 7 — Jer. 31: 16 och 1 Kor. 15: 58),
 - 10) Detaljerad verksamhetsrapport kommer i nästa nr. av Dagningen.
- Verksamheten under året har varit framgångsrik i flera avseenden. Värdefulla kontakter har kunnat knytas, en ny broschyr har kunnat utgivas om ett mycket aktuellt bibliskt ämne, Sanningslitteratur i många tusen ex. har spritts. Ett visst andligt uppvaknande bland Sanningens vänner i Sverige kan spåras.
- För allt detta vill jag ödmjukt frambära mitt hjärtas uppriktiga och innerliga TACKSAMHET samt tillönskar *EN GOD JUL* och *ETT GOTT och VÄLSIGNELSERIKT NYTT ÅR*.